บทที่ 3
"Clay"

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ James Joyce ผู้ประพันธ์เรื่อง "Clay"
2. เนื้อเรื่อง
   - 2.1 เนื้อเรื่อง "Clay" เป็นภาษาอังกฤษ
   - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
   - 3.1 เทคนิคของนักประพันธ์
   - 3.2 การดำเนินเรื่อง (plot)
   - 3.3 ตัวละคร (character)
   - 3.4 ฉาก (setting)
   - 3.5 แก่นเรื่อง (theme)
   - 3.6 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

สาระสำคัญ

1. James Joyce เป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ มีชีวิตอยู่ระหว่างช่วงปี ค.ศ. 1882-1941
2. "Clay" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการจะชี้ถึงในเรื่องต่อไปนี้

2.1 การวัดความดีของมนุษย์เราไม่สามารถวัดจากชาติกำเนิดได้ บุคคลที่มีชาติกำเนิดดีอาจจะไม่เคยประกอบคุณงามความดีเลยก็ได้ ในขณะที่คนที่มีชาติกำเนิดไม่ดี อาจจะประกอบแต่คุณงามความดีเป็นที่ยกย่องกับบุคคลทั่วไปก็ได้

2.2 รูปร่างหน้าตาก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถวัดคุณงามความดีได้ ผู้ที่มีรูปร่างดีหน้าตาสวยถือว่าเป็นบุคคลที่โชคดี เพราะหน้าตาที่สวยสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อื่นได้ เพราะคนทั่วไปมักจะชอบคนที่มีหน้าตาดีทั้งนั้น แต่บางครั้งอาจจะเห็นว่าคนที่รูปร่างดี หน้าตาสะสวย มีจิตใจที่เลวทรามได้

2.3 ผู้ที่มีรูปร่างอัปลักษณ์ หน้าตาขี้เหร่ อาจจะไม่มีใครอยากมอง อยากคบหาสมาคมด้วย แต่มีคนอีกจำนวนมากที่มีรูปร่างหน้าตาไม่ดี แต่มีจิตใจงดงาม ต้องคนที่ได้อยู่ใกล้ชิด จึงจะรู้ว่าผู้นั้นมีจิตใจที่ดีงาม ดัง Maria ที่มีรูปร่างเล็กผิดปกติ หน้าตาคล้ายแม่มด เธอจึงไม่มีคู่ครอง แต่เธอมีจิตใจงดงามตรงข้ามกับรูปร่างหน้าตาของเธอ ผู้ใกล้ชิดกับเธอจะรักเธอทุกคน ดังนั้นรูปร่างหน้าตาของมนุษย์จึงไม่สามารถบอกได้ว่าบุคคลนั้นจะมีจิตใจเหมือนรูปร่างหน้าตาของตนได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 3 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติ James Joyce ได้
2. อ่านและอธิบายเรื่อง "Clay" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

รูปร่างหน้าตาของคนเรานั้นไม่สามารถเป็นเครื่องชี้บอกถึงนิสัยผู้นั้นได้ ผู้ที่มีรูปร่างหน้าตาดีอาจจะมีนิสัยตรงกันข้ามกับรูปร่างหน้าตาของตนได้ ในขณะที่ผู้ที่มีรูปร่างหน้าตาขี้เหร่หรือน่าเกลียด อาจจะมีนิสัยดีผิดกับรูปร่างหน้าตาของตนเอง จะเห็นได้ว่าคนเราเลือกเกิดไม่ได้ ถ้าหากเลือกเกิดได้ ทุกคนคงอยากจะเลือกเกิดเป็นคนที่มีรูปร่างหน้าตาสวย และฐานะดีกันหมด แม้จะเลือกเกิดไม่ได้ แต่คนเราสามารถเลือกทำความดีได้ ความดีเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีคุณค่า และจะอยู่กับผู้ปฏิบัติไปตลอด แม้ว่าผู้นั้นจะหาชีวิตแล้วไม่

1. <u>ประวัตินักประพันธ์ James Joyce (เจมส์ จอยส์)</u> (1882-1941)

เป็นนักประพันธ์ชาวไอริช เกิดที่ Rathgar ในเมือง Dublin เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1882 เป็นบุตรชายคนโตของ John Stanislaus Joyce ผู้หาเสียงให้ผู้นำไอริชที่ชื่อ Charles Stewart Parnell ในเวลานั้น ความสามารถของบิดาของเขาทำให้คนของ Parnell ได้กลับเข้าไปเป็นสมาชิกสภาดับบลิน 2 คน และบิดาของจอย์สได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่เก็บภาษีให้เมืองดับบลินเป็นรางวัลตอบแทน มารดาของจอย์สชื่อ Mary Jane Murray มาจาก Longford ฐานะครอบครัวของจอย์สในตอนแรกดี เขาจึงถูกส่งไปเรียนที่ Clongowes Wood College ต่อมาบิดาของจอย์สกลายเป็นนักดื่มและมีหนี้สินรุงรัง เขาจึงถูกปลดจากตำแหน่ง บ่อยครั้งที่ครอบครัวของจอย์สต้องย้ายบ้านแล้วบ้านเล่าเพราะไม่มีเงินให้ค่าเช่าบ้านและต้องหนีเจ้าหนี้ที่คอยตามทวง บิดามารดาของเขาต้องขายทรัพย์สมบัติที่เหลืออยู่จนหมดเพื่อเลี้ยงลูกทั้งหมด 10 คน (มีทั้งหมด 17 คน เสียชีวิตไป 7 คน) การเรียนของจอย์สต้องหยุดชงักไปด้วย เขาและน้องชายได้กลับเข้าเรียนที่ Clongowes อีกครั้งในปี 1891 และในปี 1893 ทั้งคู่ได้รับการคัดเลือกให้เรียนฟรีที่ Belvedere College ในเมืองดับบลิน เขาเรียนดีมากและได้รับเลือกเป็นประธานนักศึกษาของสมาคม Marian ถึง 2 ครั้ง และยังได้รับเลือกเป็นหัวหน้าชั้นอีก อย่างไรก็ดีเมื่อเขาออกจากโรงเรียนนี้ซึ่งเป็นโรงเรียนแคธอลิกแห่งหนึ่ง เขาเปลี่ยนมานับถือโปรแตสแตนท์

จอย์สได้เรียนต่อที่ University College ที่ดับบลิน เขาสนใจภาษาและวรรณกรรมต่างๆ เช่น ผลงานของ Ibsen อันเป็นแรงผลักดันให้เขาตัดสินใจเป็นนักเขียน ดังนั้นในปี 1901 เขาได้เขียนบทความเรื่อง "The Day of The Rabblement" โจมตีงานทางด้านละครของชาวไอริชที่มีรสนิยมตามใจผู้ดู ก่อนหน้านี้จอย์สสนับสนุนการละครและปฏิเสธไม่เข้าร่วมกลุ่มนักศึกษาที่ต่อต้านความคิดของ Yeats ในเรื่อง Countess Cathleen เรื่องต่อมาที่เขาได้พิมพ์ในวารสารของมหาวิทยาลัยคือ Saint Stephen's ในเดือนพฤษภาคม 1902 และตามมาด้วยเรื่องของ James Clarence Mangan กวีชาวไอริชที่ถูกทอดทิ้งอย่างไม่เป็นธรรม ภาษาที่ใช้ในเรื่องนี้เล่นสำนวนมากเกินไป ระหว่างที่เขาเขียนผลงานเหล่านี้ออกมา เขาต้องเรียนหนักมากจนจบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสองสาขาภาษาละตินในปี 1902 หลังจากเรียนจบแล้ว เขาเดินทางไปประเทศต่างๆ ในยุโรป ในตอนต้นเขาคิดจะไปเรียนแพทย์ที่ฝรั่งเศส แต่แล้วเขาก็เปลี่ยนใจ ยึดอาชีพในงานเขียนและตั้งหลักแหล่งอยู่ที่ Zurich เมื่อเขาเริ่มเขียน Ulysses นั้นเขาเริ่มป่วยด้วยโรคตา และเป็นมากจนกระทั่งตาของเขาเกือบบอดสนิท แม้กระนั้นเขายังกัดฟันต่อสู้จนเรื่อง Ulysses เสร็จอย่างบริบูรณ์ และยังตามมาด้วยเรื่องอื่นๆ อีก จอย์สถึงแก่กรรมที่ Zurich ในปี 1941

ผลงานต่างของเขามีดังนี้

Chamber Music (1907) เป็นหนังสือที่รวบรวมโคลงที่เขาประพันธ์ไว้

Exiles (1917) เป็นบทละคร

Dubliners (1914) เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นต่างๆ ไว้

A Portrait of The Artist As a Young Man (1916) นวนิยายยาวขนาด 3 เล่มจบ เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตของเขาตั้งแต่ต้นจนถึงปี 1902

Ulysses (1922) เป็นนวนิยายที่ทำให้เขามีชื่อมาก ด้วยการใช้เทคนิคที่เรียกว่า "Stream of Consciousness"

Finnegan's Wake (1939)

"Clay" เป็นเรื่องที่เห็นได้ชัดว่าตัวละครเอกถูกแนะนำให้ผู้อ่านรู้จักด้วยวิธีการที่เรียกว่า narrative หรือ direct presentation กับ dramatic หรือ indirect presentation ผสมผสานกัน จึงเรียกว่าเป็น combinative presentation เช่นเวลาบรรยายถึงรูปร่างมาเรียว่าเป็นคนรูปร่างเล็ก จมูกยาว เวลายิ้มหรือหัวเราะปลายจมูกและคางเกือบจรดกัน มาเรียเป็นคนแต่งตัวพิถีพิถัน การที่ผู้ประพันธ์บอกตรงๆ ไว้อย่างนี้เรียกว่าเป็น narrative ส่วนการที่จะให้ผู้อ่านรู้ถึงนิสัยว่ามาเรียมีนิสัยอย่างไร ผู้ประพันธ์ไม่ได้บอกตรงๆ ไว้ แต่ให้ดูจากความประพฤติหรือการกระทำ เช่นแทนที่ผู้ประพันธ์จะบอกว่ามาเรียเป็นคนทำงานเรียบร้อย ผู้ประพันธ์ไม่ได้บอกเช่นนั้น แต่ให้ดูจากการที่มาเรียตัด

ขนม barmbrack ว่ามองดูแล้วไม่เหมือนกับตัดไว้ เหมือนกับเป็นขนมชิ้นเดียวกัน แต่ถ้าหากดูในระยะใกล้จึงจะเห็นว่าขนมได้ถูกตัดเป็นชิ้นๆ ไว้ หรือนิสัยอันโอบอ้อมอารีของมาเรียที่ซื้อขนมไปเยี่ยมครอบครัวของโจอย่างนี้เป็นต้น ความขัดแย้ง (conflict) ของมาเรียดูประหนึ่งแทบจะไม่มี แต่จอย์สพยายามชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่ามาเรียมีความขัดแย้งด้วยการบอกให้ผู้อ่านทราบว่า เธออยากจะมีครอบครัวเหมือนกับคนอื่นบ้างด้วยการให้คนอื่นๆ ล้อมาเรียว่า เธอคงจะได้สามแหวนหมั้นแน่ๆ แต่เธอก็ผิดหวัง เพราะปีแล้วก็ปีเล่าที่ผ่านไป ไม่มีใครมาสวมแหวนหมั้นให้เธอเลย และเธอต้องยิ้มด้วยความผิดหวังที่เพื่อนๆ ร่วมงานล้อเธอ แต่สิ่งนี้ก็ไม่ทำให้เธอเสียอกเสียใจมากถึงกับให้เธอลืมหน้าที่การงานที่เธอได้รับมอบหมาย เธอเป็นหญิงตัวอย่างที่มีจิตใจงดงามไม่เหมือนกับหน้าตาที่ขี้ริ้วขี้เหร่ของเธอเลย

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อเรื่องนี้ให้เป็นสัญญลักษณ์ ดูประหนึ่งไม่ได้เกี่ยวกับตัวละครเลย เป็นความตั้งใจของจอย์สที่จะให้ clay ซึ่งหมายถึงดินที่มีสีสรรไม่สวยแต่นำไปใช้สำหรับทำหม้อ จาน หรือโอ่ง เป็นสัญญลักษณ์แทนชีวิตของมาเรียตัวเอกในเรื่องนี้ที่เป็นคนไม่สวยดังจอย์สได้บรรยายไว้ว่า เธอมีรูปร่างเล็ก เวลายิ้มปลายจมูกกับปลายคางเกือบจรดกัน ซึ่งเป็นลักษณะหน้าตาคล้ายแม่มด แต่เธอเป็นหญิงที่ดีงาม มีความโอบอ้อมอารี จนกระทั่งทำหน้าที่เจรจาให้หญิงคนงานในที่ทำงานของเธอคืนดีกันได้ เวลาที่คนเหล่านั้นมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน จนได้สมญานามว่าเป็นทูตสันติภาพ (peace-maker) ในที่ทำงานของเธอ เวลาเธอไปเยี่ยมครอบครัวโจเธอจะซื้อของซึ่งมีขนมและของกินไปฝากครอบครัวของโจ จอย์สต้องการชี้ให้เห็นว่าหน้าตารูปร่างของคนนั้นไม่สามารถชี้ถึงจิตใจหรือนิสัยของผู้นั้นได้เหมือนอย่างมาเรีย คนที่พบเธอครั้งแรกอาจจะไม่ชอบหน้าตาที่ขี้ริ้วขี้เหร่ของเธอ แต่เมื่อได้ใกล้ชิดถึงได้ทราบว่าเธอเป็นหญิงที่มีจิตใจงดงามไม่เหมือนหน้าตาของเธอ สมกับชื่อของเธอซึ่งเป็นชื่อของพระนางมาเรีย

กิจกรรมการเรียนที่ 1

นักศึกษาเห็นด้วยหรือไม่กับการที่จอย์สตั้งชื่อเรื่องสั้นเรื่องนี้ว่า Clay

2. **เนื้อเรื่อง**

2.1 **เนื้อเรื่อง "Clay" เป็นภาษาอังกฤษ** นำมาจากหนังสือ Dubliner by James Joyce - The corrected text with an explanatory note by Robert Scholes, printed in Great Britain by Fletcher & Son, Ltd. Norwich, 1982 หน้า 110-118

The **Matron**[1] had given her leave out as soon as the women's tea was over

อธิบายศัพท์

1. Matron : a married woman or a widow = หญิงที่มีสามีแล้ว หญิงหม้าย

and Maria looked forward to her evening out. The kitchen was **spick and span**[1]: the cook said you could see yourself in the big copper boilers. The fire was nice and bright and on one of the side-tables were four very big barmbracks. These barmbracks seemed uncut; but if you went closer you would see that they had been cut into long thick even slices and were ready to be handed round at tea. Maria had cut them herself.

Maria was a very, very small person indeed but she had a very long nose and a very long chin. She talked a little through her nose, always **soothingly**[2]: "Yes, my dear," and "No, my dear." She was always sent for when the women quarreled over their tubs and always succeeded in making peace. One day the matron had said to her:

"Maria, you are a **veritable**[3] peace-maker!"

And the sub-matron and two of the Board ladies had heard the compliment. And Ginger Mooney was always saying what she wouldn't do to the **dummy**[4] who had charge of the irons if it wasn't for Maria. Everyone was so fond of Maria.

The women would have their tea at six o'clock and she would be able to get away before seven. From Ballsbridge to the Pillar, twenty minutes; from the Pillar to Drumcondra, twenty minutes; and twenty minutes to buy the things. She would be there before eight. She took out her purse with the silver clasps and read again the words. A present from Belfast. She was very fond of that purse because Joe had brought it to her five years before when he and Alphy had gone to Belfast on a Whit-Monday trip. In the purse were two half-crowns and some coppers. She would have five shillings clear

1. spick and span : fresh; clean; tidy = สะอาด
2. soothingly : truly; really = อย่างจริงใจ
3. veritable : real = จริง
4. dummy : a person who is present at an event but who takes no real part in it = คนที่ทำงานแทนคนที่ขาดไป

after paying tram fare. What a nice evening they would have, all the children singing! Only she hoped that Joe wouldn't come in drunk. He was so different when he took any drink.

Often he had wanted her to go and live with them; but she would have felt herself in the way (though Joe's wife was ever so nice with her) and she had become accustomed to the life of the laundry.Joe was a good fellow. She had nursed him and Alphy too; and Joe used often say:

"Mamma is mamma but Maria is my proper mother."

After the break-up' at home the boys had got her that position in Dublin by Lamplight laundry, and she liked it. She used to have such a bad opinion of Protestants but now she thought they were very nice people, a little quiet and serious, but still very nice people to live with. Then she had her plants in the conservatory* and she liked looking after them. She had lovely ferns and wax-plants and, whenever anyone came to visit her, she always gave the visitor one or two slips from her conservatory. There was one thing she didn’t like and that was the tracts on the walls; but the matron was such a nice person to deal with, so genteel’. When the cook told her everything was ready she went into the women's room and began to pull the big bell. In a few minutes the women began to come in by twos and threes, wiping their steaming hands in their petticoats and pulling down the sleeves of their blouses over their red steaming arms. They settled down before their huge mugs which the cook and the dummy filled up with hot tea, already mixed with milk and sugar in huge tin cans. Maria superintended the distribution of the barmbracks and saw that every woman got her four slices. There was a great deal of laughing and joking during the meal.

1. break-up : here means war = ในที่นี้หมายถึงการเกิดสงคราม
2. conservatory : a glass building or room which plants are protected from the cold = ห้องเลี้ยงต้นไม้
3. **genteel** : polite; elegant = สุภาพ

Lizzie Fleming said Maria was sure to get the ring and, though Fleming had said that for so many Hallow Eves, Maria had to laugh and say she didn't want any ring or man either; and when she laughed her gray-green eyes sparkled with disappointed shyness and the tip of her nose nearly met the tip of her chin. Then Ginger Mooney lifted up her mug of tea and proposed Maria's health while all the other women clattered with their mugs on the table, and said she was sorry she hadn't a cup of porter to drink it in. And Maria laughed again till the tip of her nose nearly met the tip of her chin and till her minute body nearly shook itself as under because she knew that Mooney meant well though, of course, she had the notions of a common woman.

But wasn't Maria glad when the women had finished their tea and the cook and the dummy had begun to clear away the tea-things! She went into her little bedroom and, remembering that the next morning was a mass morning changed the hand of the alarm from seven to six. Then she took off her working skirt and her house boots and laid her best skirt out on the bed and her tiny dress-boots beside the foot of the bed. She changed her blouse too and, as she stood before the mirror, she thought of how she used to dress for mass on Sunday morning when she was a young girl; and she looked with quaint affection of the diminutive body which she had so often adorned In spite of its years she found it a nice tidy little body.

When she got outside the streets were shining with rain and she was glad of her old brown waterproof. The tram was full and she had to sit on the little stool at the end of the car, facing all the people, with her toes barely touching the floor. She arranged in her mind all she was going to do and thought how much better it was to be independent and to have your own money in your pocket. She hoped they would have a nice evening. She was sure they would but she could not help thinking what a pity it was Alphy and Joe were not speaking. They were always falling out now but when they

were boys together they used to be the best of friends; but such was life.

She got out of her tram at the Pillar and **ferreted**[1] her way quickly among the crowds. She went into Downes's cake-shop but the shop was so full of people that it was a long time before she could get herself attended to. She bought a dozen of mixed panny cakes, and at last came out of the shop laden with a big bag. Then she thought what else would she buy; she wanted to buy something really nice. They would be sure to have plenty of apples and nuts. It was hard to know what to buy and all she think of was cake. She decided to buy some plumcake but Downes's plumcake had not enough almond icing on top of it so she went over to a shop in Henry Street. Here she was a long time in suiting herself and the stylish young lady behind the counter, who was evident a little annoyed by her, asked her was it wedding cake she wanted to buy. That made Maria blush and smile at the young lady; but the young lady took it all very seriously and finally cut a thick slice of plumcake parceled it up and said:

"Two and four, please."

She thought she would have to stand in the Drumcondra tram because none of the young men seemed to notice her but an elderly gentleman made room for her. He was a stout gentleman and he wore a brown hard hat; he had a square red face and a grayish mustache. Maria thought he was a colonel-looking gentleman and she reflected how much more polite he was then the young men who simply stared straight before them. The gentleman began to chat with her about Hallow Eve and the rainy weather. He supposed the bag was full of good things for the little ones and said it was only right that the youngsters should enjoy themselves while they were young. Maria agreed with him and favored him with **demure**[2] nods and hems. He was very nice with her, and when she was getting out at the Canal Bridge she thanked him and

1. ferret : made a careful search for = สอดส่องหา
2. demure : modest; quiet; serious = เงียบขรึม

bowed, and he bowed to her and raised his hat and smiled agreeably; and while she was going up along the terrace, bending her tiny head under the rain, she thought how easy it was to know a gentleman even when he has a drop taken.

Everybody said: "O, here's Maria!" when she came to Joe's house, Joe was there, having come home from business, and all the children had their Sunday dresses on. There were two big girls in from next door and games were going on. Maria gave the bag of cakes to the eldest boy, Alphy, to divide and Mrs. Donnely said it was too good of her to bring such a big bag of cakes and made all the children say:

"Thanks, Maria."

But Maria said she had brought something special for papa and mamma something they would be sure to like,and she began to look for her plum-cake. She tried in Downes's bag and then in the pockets of her waterproof and then on the hallstand but nowhere could she find it. Then she asked all the children had any of them eaten it--by mistake, of course--but the children all said no and looked as if they did not like to eat cakes if they were to be accused of stealing. Everybody had a solution for the mystery and Mrs. Donnelly said it was plain that Maria had left it behind her in the tram. Maria, remembering how confused the gentleman with the grayish mustache had made her, coloured with shame and **vexation**[1] and disappointment. At the thought of the failure of her little surprise and of the two and four-pence she had thrown away for nothing she nearly cried outright.

But Joe said it didn't matter and made her sit down by the fire. He was very nice with her. He told her all that went on in his office, repeating for her a smart answer which he had made to the manager. Maria did not understand why Joe laughed so much over the answer he had made but she said that the manager must have been a very overbearing person to deal with.

1. vexation : being vexed; state of irritation or distress = ความรำคาญใจ

Joe said he wasn't so bad when you know how to take him, that he was a **decent**[1] sort so long as you didn't rub him the wrong way. Mrs. Donnely played the piano for the children and they danced and sang. Then the two next-door girls handed round the nuts. Nobody could find the nutcrackers and Joe was nearly getting cross over it and asked how did they expect Maria to crack nuts without a nutcracker. But Maria said she didn't like nuts and that they weren't to bother about her. Then Joe asked would she take a bottle of stout and Mrs. Donnelly said there was port wine too in the house if she would prefer that. Maria said she would rather they didn't ask her to take anything; but Joe insisted.

So Maria let him have his way and they sat by the fire talking over old times and Maria thought she would put in a good word for Alphy. But Joe cried that God might strike him stone dead if ever he spoke a word to his brother again and Maria said she was sorry she had mentioned the matter. Mrs. Donnely told her husband it was a great shame for him to speak that way of his own flesh and blood but Joe said that Alphy was and asked his wife to open some more stout. The two next-door girls had arranged some Hallow Eve games and soon eveything was merry again. Maria was delighted to see the children so merry and Joe and his wife in such good spirits. The next-door girls put some saucers on the table and then led the children up to the table, blindfold. One got the prayer-book and the other three got water; and when one of the next-door girls got the ring Mrs. Donnelly shook her finger at the blushing girl as much as to say: O, I know all about it! They insisted then on blindfolding Maria and leading her up to the table to see what she would get; and, while they were putting on the bandage, Maria laughed and laughed again till the tip of her nose nearly met the tip of her chin.

1. decent : proper and suitable = เหมาะสม

They led her up to the table **amid**[1] laughing and joking and she put her hand out in the air as she was told to do. She moved her hand about here and there in the air and descended on one of the saucers. She felt a soft wet substance with her fingers and was surprised that nobody spoke or took off her bandage. There was a pause for a few seconds; and then a great deal of **scuffling**[2] and whispering. Somebody said something very cross to one of Maria understood that it was wrong that time and so she had so she had to do it over again; and this time she got the prayer-book.

After that Mrs., Donnelly played Miss McCloud's Reel for the children and Joe made Maria take a glass of wine. Soon they were all quite merry again and Mrs. Donnelly said Maria would enter a convent before the year was out because she had got the prayer-book. Maria had never seen Joe so nice to her as he was that night, so full of pleasant talk and reminiscende. She said they were all very good to her.

At last the children grew tired and sleepy and Joe asked Maria would she not sing some little song before she went. one of the old songs. Mrs. Donnelly said: "Do, please, Maria!" and so Maria had to get up and stand beside the piano. Mrs. Donnelly **bade**[3] the children *be* quiet and listen to Maria's song. Then she played the prelude and said "Now, Maria!" and Maria, blushing very much. began to sing in a tiny quavering voice. She sang I Dreamt that Dwelt, and when she came to the second verse sang again:

I dreamt that I dwelt in marbel halls
With **vassals**. and serfs at my side
And of all who assembled within those walls
That I was the hope and the pride.

1. amid : into the middle of = ตรงกลาง
2. scuffling : playing at fighting = โต้เถียงกัน
3. bade : asked = ขอร้อง
4. vassals : feudal tenants = ผู้ครอบครองที่ดิน

I had riches too great to count, could boast
Of a high ancestral name,
But I also dreamt, which pleased me most,
That you loved me still the same.

But no one tried to show her her mistake; and when she had ended her song Joe was very much moved. He said that there was no time like the long age and no music for his like poor old Balfe. whatever other people might say; and his eyes filled up so much with tears that he could not find what he was looking for and in the end he had to ask his wife to tell him where the corscrew was.

Maria does not know that she has omitted part of the song.The omitted stanza reads as follows:

I dreamt that suitors' sought my hand,
That knights upon bended knee,
And with vows no maiden heart could withstand,
They pledged[2] their faith to me
And I dreamt that one of that noble host
Came forth my hand to claim,
But I also dreamt, which charmed me most,
That you loved me still the same.

1. suitors : men courting women = ผู้ชายที่มาติดพันหญิงสาว
2. pledged : promised = สัญญา

2.2 <u>สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย</u>

Maria หญิงไอริชผู้หนึ่งทำงานอยู่ที่ Lamplight Laundry ในฐานะคนรับใช้ เมื่อเริ่มเรื่องเป็นวัน Hallow Eve (คือก่อนวัน Halloween หนึ่งวัน) ที่ Lamplight Laundry มีการเลี้ยงน้ำชาในหมู่คนงานด้วยกัน Maria ทำหน้าที่จัดโต๊ะ รินน้ำชาให้เพื่อนๆ เธอมีแผนจะไปเยี่ยมครอบครัว Joe หลังจากงานเลี้ยงน้ำชาสิ้นสุดลง ระหว่างงานเลี้ยงเพื่อนๆ เช่น Lizzie Fleming ได้ล้อเธอว่า ปีนี้ Maria คงได้สวมแหวนหมั้น Maria อิ้มอายๆ แต่เศร้า เพราะคำพูดนี้เธอได้ยินทุกปี แต่ก็ไม่มีใครมาสวมแหวนหมั้นให้สักที เมื่องานสิ้นสุด Maria ออกจากที่ทำงานนั่งรถไฟเพื่อไปบ้าน

ของ Joe ระหว่างอยู่บนรถเธอคิดหาวิธีว่าจะทำอย่างไรให้พี่น้องสองคนคือ Joe และ Alphy กลับคืนดีกันเหมือนเดิม เพราะทั้งคู่ในปัจจุบันไม่พูดกัน เธอแวะลงที่ The Pillar เพื่อหาซื้อของไปเยี่ยมครอบครัว Joe เธอซื้อ mixed penny cakes 1 โหล และ plumcake ไปฝาก เธอขึ้นรถไฟต่อไปที่บ้าน Joe บนรถเธอได้คุยกับชายสูงอายุผู้หนึ่ง ซึ่งในความคิดของเธอเขาเหมือนนายพันเอก เมื่อถึง Joe ทุกคนต้อนรับเธออย่างดี ปรากฏว่าเธอหาถุงขนม plumcake ไม่พบ ทุกคนลงความเห็นว่าเธอคงลืมทิ้งไว้บนรถไฟ Maria รู้สึกเสียดายเงินที่จ่ายไปโดยไม่ได้ของจนทำให้เธอนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง ทุกคนพยายามเอาใจเธอ เช่น ส่งถั่วให้เธอบ้าง เทเหล้าให้บ้าง แต่เธอปฏิเสธหมดในที่สุดเธอก็ทำตามความตั้งใจของเธอที่คิดไว้ตอนนั่งบนรถไฟว่าจะให้พี่น้องคืนดีกัน เธอจึงทำหน้าที่ทูตสันตไมตรี แต่ปรากฏว่า Joe กล่าวว่าให้เขาตายเสียดีกว่าที่เขาจะพูดกับน้องชายของเขา ทำให้ Mrs. Donnelly ต้องตำหนิ Joe สามีของนางว่าทำไมจึงพูดเช่นนั้น ทั้งหมดจึงยุติพูดเรื่อง Alphy หลังจากนั้น Maria ถูกขอร้องให้เล่นเกมต่างๆ กับเด็กๆ ในครอบครัวของ Joe และมีเด็กข้างบ้านมาร่วมด้วย และในที่สุด Maria ก็ถูกขอร้องให้ร้องเพลง เพลงที่เธอร้องคือ I Dreamt that I Dwelt และทุกคนในที่นั้นไม่กล้าบอกเธอว่าเธอร้องเพลงเนื้อขาดหายไป 2 ท่อน เพลงที่เธอร้องทำให้ Joe น้ำตาคลอเพราะคิดถึงวันเก่าๆ ของพวกไอริชที่ไม่มีโอกาสจะเป็นอย่างนั้นอีก

กิจกรรมการเรียนที่ 2

ตอบคำถามพร้อมทั้งให้เหตุผลโดยยกตัวอย่างจากในเรื่องว่าชีวิตของ Maria เป็นจริงได้หรือไม่ และเธอมีความสุขในชีวิตของเธอหรือไม่

3. <u>การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง</u>

3.1 <u>เทคนิคของนักประพันธ์</u> การบรรยายเหตุการณ์หลายๆ ตอนในเรื่องเป็นแบบเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับตัวละคร เป็นการบรรยายให้เห็นการเคลื่อนไหวของตัวละคร เช่น ให้เห็นว่าตัวละครกำลังคิด กำลังพูด หรือกำลังทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การบรรยายในตอนต้นที่กล่าวว่า

The Matron had given her leave out as soon as the women's tea was over and Maria looked forward to her evening out. The kitchen was spick and span: the cook said you could see yourself in the big copper boilers. The fire was nice and bright and on one of the side-tables were four very big barmbracks. These barmbracks seemed uncut; but if you went closer you would see that they had been cut into long thick even slices and were ready to be handed round at tea. Maria had cut them herself.

สำหรับข้อความตอนนี้ผู้อ่านจะทราบว่า Matron (ในที่นี้เป็นหัวหน้างานของ Maria) ได้อนุญาต

ให้เธอออกไปข้างนอกได้หลังจากงานเลี้ยงน้ำชา ผู้อ่านจะเห็นความสะอาดเรียบร้อยในห้องครัว ภาชนะต่างๆ ที่ใช้สะอาดสะอ้านจนสามารถที่จะเอาหม้อทองเหลืองมาส่องหน้าตัวเองได้ เตาผิงระอุและส่องแสงดี และด้านหนึ่งของโต๊ะมีขนม barmbrack วางอยู่ ขนมถูกตัดเป็นชิ้นๆ แต่มองดูไกลๆ เหมือนเป็นขนมชิ้นเดียวกันที่ยังไม่ได้ถูกตัด ขนมพร้อมที่จะถูกเสริฟ Maria เป็นผู้ตัดขนมด้วยตนเอง จะเห็นว่าเป็นการบรรยายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับตัวละคร

เป็นที่น่าสังเกตว่าตัวละครต่างๆ ที่ถูกกล่าวอยู่ในเรื่องนี้บางครั้งถูกเอ่ยไว้เพียงประโยคเดียวหรือถูกกล่าวไว้เพียงครั้งเดียว เพื่อช่วยเสริมให้ผู้อ่านเห็นถึงนิสัยของ Maria มากขึ้น เช่น หัวหน้างานของ Maria หรือผู้ประพันธ์ใช้คำว่า Matron ได้ถูกกล่าวไว้หนแรก และอีกหนหนึ่งตอนที่ว่าวันหนึ่ง Matron ได้พูดกับ Maria ว่า "Maria you are a veritable peace-maker!" ได้ช่วยให้ผู้อ่านรู้จัก Maria มากขึ้น หรือแม้แต่ Ginger Mooney เพื่อนร่วมงานของ Maria ก็ได้เอ่ยไว้เพียงสองครั้งว่านางจะไม่ทำงานแทนใครถ้าหากไม่ใช่ทำแทน Maria นี่คือสิ่งที่ Ginger พูดเกี่ยวกับ Maria --Ginger was always saying what she wouldn't do to the dummy who had charge of the irons if it wasn't for Maria. และผู้อ่านจะพบกับการกล่าวซ้ำถึง Ginger Mooney อีกครั้งตอนเลี้ยงน้ำชาที่ยกแก้วน้ำชาดื่มเพื่อสุขภาพของ Maria มีข้อความดังนี้ Then Ginger Mooney lifted up her mug of tea and proposed Maia's health while all the other women clattered with their mugs on the table, and said she was sorry she hadn't cup of porter to drink it in.

การแทรกบทบาท Ginger Mooney เข้ามาตรงนี้ช่วยทำให้ผู้อ่านรู้จัก Maria ดีขึ้น นอกจากนี้ตัวละครอื่นๆ ที่เป็นเพื่อนร่วมงานกับ Maria นั้นที่ถูกเอ่ยก็มี Lizzie Fleming ซึ่งล้อเลียน Maria ว่าคงจะได้สวมแหวนหมั้นนั้น นางล้อ Maria ทุกปีในวัน Hallow Eve ก็ถูกกล่าวไว้เพียงแค่นี้ แต่การแทรกบทบาทของนางไว้ตอนนี้ ช่วยทำให้ผู้อ่านทราบว่า Maria มี conflict หรือความขัดแย้ง คือเธออยากมีคนรัก มีครอบครัวเหมือนหญิงสาวทั่วๆ ไป แต่หลายปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครมาขอเธอแต่งงานเลย

การแทรกบทบาทของ Joe และ Alphy เข้ามาอีกก็เช่นกัน ผู้อ่านไม่ทราบไปกว่าว่าทั้งคู่เคยได้รับการเลี้ยงดูจาก Maria มาก่อน และทั้งคู่รักเคารพในตัว Maria มากถึงขนาด Joe เคยกล่าวเสมอๆ ว่า "Mamma is mamma but Maria is my proper mother." ที่เขากล่าวเช่นนี้ก็อาจจะหมายความว่า เขามีแต่แม่ซึ่งอาจจะไม่ได้เลี้ยงดูเขา ผู้ที่เลี้ยงเขามาคือ Maria ดังนั้น Maria จึงเป็นเสมือนแม่ของเขา

การแทรกบทบาทของตัวละครต่างๆ เพียงเล็กๆ น้อย ช่วยเสริมให้บทบาทบุคลิกและนิสัยของ

Maria เด่นชัดในสายตาผู้อ่าน เช่นทำให้ทราบว่าเธอเป็นคนมีจิตใจเมตตา กรุณา เพียบพร้อมด้วยศีลธรรม (เช่นตอนที่เธอไปเยี่ยม Joe และตั้งใจจะสมานรอยร้าวของสองพี่น้องระหว่าง Joe และ Alphy แต่เกิดโมโหเสียก่อน เธอจึงยุติการพูดของเธอเสีย) เป็นที่รักของคนทั่วไป

ผู้อ่านจะทราบต่อไปว่า แม้ Maria จะไม่สมหวังในเรื่องความรัก เพราะไม่มีชายใดมารักเธอก็ตาม เธออาจจะผิดหวัง แต่ไม่เสียใจจนทำอะไรไม่ได้ ดังนั้นความขัดแย้งที่เธอมีอยู่จึงไม่รุนแรง หรือมีอำนาจ หรือมีอิทธิพลพอเพียงที่ทำให้เธอเปลี่ยนบุคลิกหรือเปลี่ยนวิธีดำเนินชีวิตของเธอไปได้ เธอยังเป็น Maria ที่ทำคุณประโยชน์ให้คนอื่นและเป็นที่รักของคนทั่วไป เพียงแต่ว่าความขัดแย้งที่เธอมีอยู่ทำให้เธอร้องเพลงขาดไป 2 ตอน ตอนที่เธอร้องขาดไปนั้นมีเนื้อร้องที่เกี่ยวกับสิ่งที่เธอไม่สามารถมีได้ในชีวิตจริง คือการฝันถึงคนรัก หรือหวังจะมีใครสักคนมาขอความรักจากเธอ และขอให้เขาผู้นั้นรักเธอตลอดไป

กิจกรรมการเรียนที่ 3

conflict หรือความขัดแย้งของ Maria คืออะไร และเธอแก้ความขัดแย้งของเธอด้วยวิธีอย่างไร

3.2 <u>การดำเนินเรื่อง (plot)</u>

เป็นไปอย่างเรียบๆ ไม่ตื่นเต้นโลดโผน หรือทำให้ผู้อ่านตื่นเต้นอยากทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับ Maria หรือไม่ ทั้งนี้เหมือนกับจอย์สได้เกริ่นให้ผู้อ่านทราบล่วงหน้าเช่นกันว่าการดำเนินชีวิตของ Maria คงเป็นไปอย่างที่เธอเป็นอยู่ เช่นตอนที่บรรยายให้ผู้อ่านทราบว่า Lizzie Fleming ได้กล่าวล้อ Maria ในงานวัน Hallow Eve มาหลายปีว่า Maria คงจะได้สวมแหวนหมั้น Maria ต้องยิ้มกับการล้อเล่นเช่นนี้ แต่ประกายตาแฝงไว้ด้วยความผิดหวัง แต่เธอก็คงไม่ดิ้นรนเหมือนกับหญิงบางคนที่อยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องเสาะแสวงหาคนที่จะแต่งงานด้วย บางคนมีความรู้สึกว่าชีวิตสาวโสดเป็นชีวิตที่ขาดความสมบูรณ์ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นหญิงไทยหรือหญิงฝรั่งบางคนจึงรู้สึกกระวนกระวายใจ เผื่อถ้ามีชายใดเข้ามาก็จะถูกรับไว้พิจารณาทันที หรือพยายามที่จะให้เขามาสนใจตนด้วยวิธีการต่างๆ จนดูว่าบางครั้งคล้ายจะเป็นการจับผู้ชายมากกว่า แต่ Maria ไม่มีลักษณะอย่างนั้นเลย เธอเป็นหญิงที่อารมณ์ดี พูดเพราะ มองคนในแง่ดี แต่เธอก็เป็นหญิงที่ขี้อายไม่คิดจะจับผู้ชายเหมือนบางคน ดังนั้น "Clay" ในความรู้สึกของคนบางคนอ่านแล้วไม่สนุก เพราะไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวละครในตอนจบของเรื่อง Maria คงดำเนินชีวิตอย่างที่เธอเป็นอยู่ แต่ดูเหมือนจอย์สต้องการฝากความคิดให้คุณผู้หญิงทั้งหลายว่าผู้หญิงไม่สวยไม่รวยก็อยู่อย่างมีความสุขได้ หรือความสุขขึ้นอยู่กับความพอใจในสิ่งที่ตนเป็นอยู่

3.3 <u>ตัวละคร (character)</u>

ก. **Maria** ตัวละครเอกในเรื่องนี้ เป็นหญิงไอริชจากเมือง Dublin มาอยู่ในอังกฤษหลัง

จากที่เกิดสงครามในบ้านเมืองของเธอ รูปร่างเล็ก อายุไม่ทราบแน่ชัด รู้แต่ว่าเธอคงมีอายุมากพอสมควร เธอมีหน้าตาที่ถูกบรรยายคล้ายแม่มดเพราะมีคางยาว จมูกยาว เวลายิ้มจมูกกับคางเกือบจรดกัน แต่เธอมีจิตใจงามไม่เหมือนหน้าตาของเธอ จนเป็นที่รักในหมู่เพื่อนๆ ที่ทำงานด้วยกัน จนกระทั่ง Ginger Mooney มักจะพูดเสมอๆ ว่า นางจะไม่ทำงานในหน้าที่รีดผ้าแทนคนอื่นแต่ถ้าเป็นการทำงาน Maria นางจะทำให้ Maria ยังเป็นคนที่ยิ้มง่าย อารมณ์ดีอยู่เสมอ แม้จะถูกเพื่อนร่วมงานล้ออยู่บ่อยๆ เกี่ยวกับว่าจะมีคนมาขอแต่งงานทั้งๆ ที่พวกเขาทราบว่า ไม่เคยมีใครมาขอแต่งงานสักที Maria ก็ไม่เคยโกรธ หรือเมื่อตอนไปซื้อขนมเพื่อจะไปฝากครอบครัว Joe คนขายก็ถามเธอว่าจะมาซื้อเค็กแต่งงานหรือ เธอก็ได้แต่หน้าแดงด้วยความอาย นี่คือข้อความที่กล่าวถึงเธอในตอนนั้น She decided to buy some plumcake but Downes's plumcake had not enough almond icing on top of it so she went over to a shop in Henry Street. Here she was a long time in suiting herself and the stylish young lady behind the counter, who was evidently a little annoyed by her, asked her was it wedding-cake she wanted to buy. That made Maria blush and smile at the young lady.

แม้ว่าหน้าตาจะไม่สะสวย Maria ก็แต่งตัวสะอาดสะอ้าน และรักษารูปร่างให้คงที่อยู่เสมอ เธอมักจะมองรูปร่างของเธอในกระจกอย่างชื่ ดูข้อความที่เกี่ยวกับตอนนี้

As she stood before the mirror, she thought of how she used to dress for mass on Sunday morning when she was a young girl; and she looked with quaint affection of the diminutive body which she had so often adorned. In spite of its years she found it a nice tidy little body.

Maria ก็เหมือนคนทั่วไปที่มักจะมีอคติต่อผู้ที่มีศาสนาต่างกัน เพราะอาจเนื่องจากมีความเชื่อความศรัทธาต่างกัน เธอจึงไม่ชอบอะไรที่เป็นตัวแทนของคนพวกนี้ด้วย เช่น สมุดสวดมนต์ในที่ทำงานของเธอนั้น เพื่อนร่วมงานเป็นโปรแตสแตนท์ เธอเคยมีอคติต่อคนเหล่านี้ แต่เธอก็เป็นคนใจกว้างมีเหตุผล เพราะเมื่อคบกันจริงๆ แล้ว คนเหล่านี้ก็เป็นคนดี ค่อนข้างเงียบ แต่จริงจังและสามารถอยู่ด้วยกันได้อย่างดี ดูข้อความที่พูดถึงตอนนี้

She used to have such a bad opinion of Protestants but now she thought they were vey nice people, a little quiet and serious, but still very nice people to live with. Then she had her plants in the conservatory and she liked looking after them. She had lovely ferns and wax-plants and, whenever anyone came to visit her, she always gave the visitor one or two slips from

her conservatory. There was one thing she didn't like and that was the tracts on the walls: but the matron was such a nice person to deal with, so genteel.

Maria ยังเป็นผู้ที่รักเกียรติของตนเอง ไม่อยากพึ่งพาอาศัยใคร เธอรู้สึกว่าการยืนด้วยล่าแข็งของตนเอง หาเงินได้เอง เป็นสิ่งที่เธอควรจะภูมิใจ แม้ว่าครอบครัวของ Joe จะชวนให้เธอไปอยู่ด้วยกับพวกเขาหลายครั้ง เธอก็ปฏิเสธและอีกอย่างเธอรู้สึกชินกับชีวิตใน Lamplight Laundry เสียแล้ว ดูข้อความที่กล่าวถึงตอนนี้

Often he had wanted her to go and live with them; but she would have felt herself in the way (though Joe's wife was ever so nice with her) and she had become accustomed to the life of the laundry.

หรืออีกข้อความหนึ่งที่ว่า She arranged in her mind all she was going to do and though how much better it was to be independent and to have your own money in your pocket.

การที่เธอถูกส่งไปไกล่เกลี่ยเพื่อนๆ เวลาที่เขาเหล่านั้นทะเลาะกันแสดงว่าเธอต้องเป็นคนพูดเป็นและคิดว่ามีความเที่ยงธรรม ไม่เข้าข้างใครออกใคร

เธอไม่ใช่เพียงแต่งดงามทางด้านจิตใจเท่านั้น เธอยังรักธรรมชาติ ชอบปลูกต้นไม้นานาพันธ์และยังโอบอ้อมอารีแบ่งให้ใครๆ ที่มาเยี่ยมเธอด้วย ดูข้อความที่พูดถึงเธอตอนนี้

Then she had her plants in the conservatory and she liked looking after them. She had lovely ferns and wax-plants and, whenever anyone came to visit her, she always gave the visitor one or two slips from her conservatory.

กิจกรรมการเรียนที่ 4

อธิบายและให้เหตุผลว่าทำไมจอย์สจึงให้ Maria เป็นแคชเชียกทำงานร่วมกับพวกโปรแตสแตนท์

ข. Joe ชาวไอริชอีกผู้หนึ่งที่อพยพมาอยู่อังกฤษ Maria เคยเลี้ยงดูเขามา เขาแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ภรรยาชื่อ Mrs. Donnelly บุตรชายคนโตชื่อ Alphy (ชื่อเดียวกับน้องชายของเขา) เขาทำงานในบริษัทธุรกิจแห่งหนึ่ง เมื่อ Maria ไปเยี่ยมเขา เขาเล่าเรื่องต่างๆให้ Maria ฟัง ผู้อ่านทราบจากความคิดของ Maria ว่า ปกติเขาเป็นคนดีมาก Joe was a good fellow. ยกเว้นเวลาที่เขาทานเหล้าจนเมา Only she hoped that Joe wouldn't come in drunk. He was so different when he took any drink. เมื่อเขากลับไปเยี่ยมบ้าน เขาได้ซื้อกระเป๋ามาฝาก

Maria ใบหนึ่ง เขารัก Maria เหมือนแม่ของเขาคนหนึ่ง

ผู้อ่านทราบจาก Maria อีกว่า เขามีน้องชายชื่อ Alphy และปัจจุบันเขากับน้องชายผู้นี้โกรธกัน เมื่อ Maria ร้องเพลงที่ชื่อว่า I Dreamt that I Dwelt ทำให้เขาคิดถึงวันเก่าๆ ครั้งอยู่ Belfast จนอดกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ จนกระทั่งเขาต้องถามภรรยาของเขาว่า จุกขวดเหล้าอยู่ไหน เพราะก่อนหน้านี้เขาเปิดเหล้าเพื่อให้ Maria ได้ดื่มรวมกับพวกเขา ข้อความตอนนี้คือ

When she had ended her song Joe was much moved. He said that there was no time like the long age and no music for his like poor old Balfe, whatever other people might say; and his eyes filled up so much with tears that he could not find what he was looking for and in the end he had to ask his wife to tell him where the corkscrew was.

ค. Mrs. Donnelly ภรรยาของ Joe ในคืนวัน Hallow Eve นางเป็นผู้เล่นเปียโนให้เด็กๆ ร้องเพลงกัน นางรู้สึกจะเป็นผู้ที่มีเหตุผลมากกว่าสามีตรงที่ว่าเมื่อ Maria เอ่ยถึง Alphy ต่อหน้า Joe Joe พูดอย่างโกรธๆ ว่า ให้เขาตายเสียดีกว่าที่จะพูดถึงน้องคนนี้ ทำให้ Mrs. Donnelly อายแทน Joe ที่พูดจาแบบนี้ต่อหน้า Maria ที่ต้องการพูดจาไกล่เกลี่ยให้ทั้งคู่คืนดีกัน นางจึงพูดกับสามีของนางว่าทำไมจึงพูดเช่นนั้น

ง. Lizzie Fleming เพื่อนร่วมงานของ Maria เป็นผู้ชอบล้อ Maria เสมอๆ ในวัน Hallow Eve ของหลายๆ ปีว่า คงจะมีใครมาขอ Maria แต่งงาน

จ. Ginger Mooney เพื่อนร่วมงานของ Maria อีกผู้หนึ่ง นางมักจะพูดเสมอๆ ว่า จะไม่ยอมทำงานแทนใคร แต่จะยอมทำแทนให้ Maria ผู้เดียว ในคืนวันนั้นางเป็นผู้ที่ชวนให้เพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ยกแก้วน้ำชาดื่มเพื่อสุขภาพให้ Maria

ฉ. Matron หัวหน้างานที่ Maria ทำอยู่ เป็นผู้อนุญาติให้ Maria ออกไปข้างนอกในวัน Hallow Eve เวลาเพื่อนที่ทำงานของ Maria ทะเลาะกัน นางมักจะส่ง Maria ไปทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย และนางเรียก Maria ว่าเป็นทูตสันตไมตรี (peace-maker)

กรรมการเรียนที่ 5

นักประพันธ์ใช้วิธีอะไรที่ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครที่ชื่อ Maria อธิบายพร้อมยกตัวอย่าง

3.4 ฉาก (setting)

จอยส์สทำให้เรารู้สึกว่า Lamplight Laundry ที่ Maria ทำงานอยู่นั้นอยู่ในกรุงลอนดอนเพราะมีการพูดถึงสถานที่ที่เป็นฉากจริงว่า Maria ไปนั่งรถที่ Balls Bridge เพื่อไป The Pillar และจาก The Pillar ไป Drum Condra เพื่อช่วยให้เรื่องดูเป็นจริงมากขึ้น

3.5 **แก่นเรื่อง (theme)**

ดูเหมือนจอย์สต้องการจะบอกผู้อ่านว่าความสวยงามของจิตใจนั้นมีคุณค่ามากกว่าความสวยงามของร่างกาย หรือความสุขของคนเรานั้นอยู่ที่การทำความดีให้ผู้อื่น โดยไม่ใส่ใจว่าเราจะได้สิ่งตอบแทนหรือไม่ เช่นเดียวกับชีวิตของ Maria ก็มีความสุขด้วยการทำความดีในหมู่เพื่อนๆ หรือกับผู้ที่เธอเคยเลี้ยงเขามา เธอไม่เคยให้ความผิดหวังหรือความขี้ริ้วขี้เหร่ของเธอมาบั่นทอนความดีที่เธอตั้งใจทำเลย ชีวิตเธอเกิดมาไม่เคยโกรธไม่เคยเกลียดใคร มองคนในแง่ดีเสมอ มีแต่จะให้เขา เธอไม่ได้หวังว่าใครจะทำอย่างไรต่อเธอบ้าง ถ้าหากในโลกนี้จะมีคนอย่าง Maria มากกว่านี้ สังคมทุกวันนี้อาจจะน่าอยู่มากกว่านี้ก็ได้

Maria เป็นหญิงที่เป็นไปได้ในชีวิตจริง มีหญิงเป็นจำนวนมากที่ขี้ริ้วขี้เหร่เช่นเธอ แต่เพียบพร้อมด้วยจิตใจที่สูงส่ง มีความดีเป็นสิ่งที่เชิดชูลบล้างความขี้ริ้วขี้เหร่ของเธอ เธอมีความหยิ่งในเกียรติของเธอที่หาเลี้ยงตนเอง ไม่หวังพึ่งใคร แม้ว่าจะมีรายได้ที่ไม่สูงนัก แต่เธอก็ภูมิใจกับเงินทองที่หามาได้อย่างซื่อสัตย์สุจริต และยังเอื้อเฟื้อต่อคนอื่น เช่น ซื้อขนมข้าวต้มไปเยี่ยมคนที่รู้จัก กล่าวได้ว่าเธอไม่ได้ตกเป็นทาสน้ำเงิน คือ เมื่อหามาเองก็ใช้บ้าง ไม่ใช่ตระหนี่เอาแต่เก็บอย่างเดียวและตายไปแล้วก็ไม่สามารถเอาติดตัวไปด้วยได้

<u>Possible theme</u> อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

ก. One cannot choose to be born but he can choose to perform goodness.

ข. It is unjust to judge people from their outside appearance.

ค. If a person wants to be happy, he should choose to perform good things with no expectation of getting anything in return.

กิจกรรมการเรียนที่ 6

ให้นักศึกษาสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษ ให้แตกต่างไปจากตัวอย่างที่ให้มาสัก 2 ประโยค

3.6 **<u>การพิจารณาว่าเป็น short story of character</u>**

ก. เป็นเรื่องเกี่ยวกับ Maria โดยเฉพาะ ผู้อ่านจะรู้จัก Maria พอสมควร ในขณะที่ตัวละครอื่นๆ ผู้อ่านจะไม่รู้จักอย่างละเอียด เช่นผู้อ่านจะรู้ว่า Maria เป็นหญิงกลางคน แม้นักประพันธ์จะไม่ได้บอกอายุที่แท้จริงของเธอก็ตาม แต่ผู้อ่านพอจะประมาณเอาได้จากการที่นักประพันธ์บอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเธอเคยเลี้ยง Joe และ Alphy มาก่อน และตอนนี้ทั้งคู่โตเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัวมีลูก แต่ Maria ก็ยังทำงานอยู่ นอกจากนี้นักประพันธ์ยังใช้วิธีแบบ Direct Presentation หรือ narrative บอกผู้อ่านตรงๆ ว่า เธอมีรูปร่างเล็กผิดปกติ มีจมูกยาว เวลายิ้มปลายคางกับจมูกเกือบจรดกัน เวลาพูดเสียง ของเธอขึ้นจมูก แต่เป็นคนพูดจาไพเราะกับทุกคน ดังนั้นเธอจึงต้องทำหน้าที่เป็นผู้สมานการทะเลาะเบาะแว้ง

ของเพื่อนๆ ที่ทำงานของเธอ ส่วนในด้านนิสัยใจคอของเธอนั้น นักประพันธ์ได้ใช้วิธี Indirectly Presentation หรือ Dramatic ให้ผู้อ่านพิจารณาเอง เธอมีนิสัยใจคออย่างไรหรือทำงานอย่างไร เช่น แทนที่นักประพันธ์จะพูดตรงๆ ว่าเธอทำงานเรียบร้อย นักประพันธ์กลับให้ผู้อ่านดูจากการตัดขนม barmbrack ว่ามองดูไกลๆ จะดูไม่ออกว่าขนมถูกตัด แต่ถ้าเข้าไปดูใกล้ๆ จึงจะดูออกว่าขนมนั้นได้รับการตัดเป็นชิ้นๆ หรือผู้อ่านสามารถพิจารณาว่าเธอคงเป็นคนยุติธรรม ใจกว้าง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ได้จากการที่ถูกส่งไปไกล่เกลี่ยเพื่อนๆ ในเวลาที่พวกเขาทะเลาะกัน หรือเธอซื้อขนมไปฝาก Joe และครอบครัวของเขา หรือยามที่มีใครมาแวะเยี่ยมเยียนเธอ เธอจะแบ่งต้นไม้ที่เธอดูแลให้พวกเขา อย่างนี้เป็นต้น ผู้อ่านยังทราบอีกว่าเธอถูกเพื่อนๆ ล้อเรื่องจะมีชายมาขอหมั้นเธอ ซึ่งในความเป็นจริงไม่มี เธอถูกล้อมาหลายปีในวันงานก่อนวัน Halloween ผู้อ่านยังรู้ต่อไปอีกว่า แม้เธอจะผิดหวังเรื่องคู่ครองแต่เธอก็ไม่เสียใจถึงกับทำอะไรรุนแรงเป็นการประชดชีวิตของเธอ เธอยังใช้ชีวิตตามอรรถภาพของเธอ เธอจึงมีความสุขตามอรรถภาพ เธอไม่ต้องการให้ใครสมเพชเธอมากขึ้น ด้วยการร้องเพลงข้ามเนื้อเพลงไปสองท่อน ซึ่งมีเนื้อเพลงเกี่ยวกับหญิงผู้หนึ่งที่วาดภาพว่ามีหนุ่มๆ มาขอความรักจากนาง และในชีวิตจริงของ Maria ไม่มี เราจะเห็นว่าตลอดทั้งเรื่องเป็นเรื่องชีวิตของ Maria ที่เป็นตัวแทนของหญิงหน้าตาขี้เหร่ แต่มีคุณงามความดี และเป็นตัวแทนของหญิงใดก็ได้ ที่ถ้าตนเองพอใจกับชีวิตของตน รู้จักตนเองว่าเป็นใครตนก็จะมีความสุข

ข. จะเห็นว่า "Clay" เป็นเรื่องสั้นที่เน้นตัวละครที่ชื่อ Maria มากกว่าที่จะเน้นเหตุการณ์ทั่วๆ ไป นอกจากการที่ทำให้ผู้อ่านรู้จัก Maria ด้วยวิธีดังกล่าวมาแล้ว นักประพันธ์ยังได้ใช้ flashback หรือการพูดย้อนหลังว่า Maria เคยเลี้ยง Joe และ Alphy Joe เคยชวนเธอไปอยู่กับครอบครัวของเขา แต่เธอปฏิเสธ เธอนึกไปถึงตอนพวกเขายังเป็นเด็ก เขาทั้งคู่เคยเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน แต่ในปัจจุบันทั้งคู่กลับโกรธกัน ทำให้เธอคิดว่านี่คือสังคมมนุษย์ที่บางครั้งก็ดีต่อกัน บางครั้งก็โกรธกัน เหตุการณ์ในเรื่องเริ่มในวัน Hallow Eve วันก่อน Halloween หนึ่งวัน เรื่องเริ่มด้วยการพูดถึง Maria จัดโต๊ะน้ำชาให้เพื่อนๆ เธอถูกเพื่อนๆ ล้อเรื่องจะมีชายมาสวมแหวนหมั้นให้ อันเป็นเหตุการณ์เกิดในวันนี้วันเดียวเท่านั้น จัดว่าเป็น single incident ด้วยวิธี flashback ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเธอเคยทำอะไรมาบ้างในอดีต เหมือนกับว่าผู้อ่านกำลังอ่านประวัติของ Maria อยู่ จึงจัดว่า "Clay" เป็น short story of character

กิจกรรมการเรียนที่ 7

ให้นักศึกษาลองพิจารณาดูว่า conflict หรือความขัดแย้ง ของ Maria คืออะไร และเธอแก้[illegible]อย่างไร

บทสรุป

การตัดสินว่าคนใดจะเป็นคนดีหรือไม่ดีนั้น ไม่ควรตัดสินจากหน้าตารูปร่าง และชาติตระกูล แต่ควรตัดสินจากการกระทำ และความประพฤติของบุคคลนั้น ผู้มีรูปร่างหน้าตาดี ชาติตระกูลสูง ไม่ได้หมายความว่าผู้นั้นเป็นคนดีเสมอไป แต่ผู้ที่มีรูปร่างหน้าตาไม่สวย อาจจะมีจิตใจที่ดีงามกว่าคนที่มีรูปร่างหน้าตาดีเสียด้วยซ้ำ

การประเมินผลท้ายบท จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. Who was Maria?
2. Where was she when the story opened and what was she doing?
3. How was she described by the writer?
4. What was she called by her Matron?
5. Where was Maria going to go after the tea party was over?
6. Who was Joe?
7. What religion did Maria believe in7
8. What religion did Maria's working friends have faith in?
9. What did Maria think about her working friends'?
10. What were things Maria did not like7
11. What did Maria buy as gifts for Joe's family7
12. What did she think about Joe and Alphy while she was on the tram?
13. When she arrived at Joe's house, what did she find?
14. How did Joe try to comfort her?
15. How did Joe react when Maria mentioned Alphy7
16. What did Maria do when she heard Joe talk in that way?
17. What was Maria asked to do?
18. Did she do as she was asked7
19. What mistake did she make in her singing7
20. How did Joe feel when Maria ended her song?